

முஸ்லிம் பெரும்பான்மை

மாகாண சபை

இலங்கை முஸ்லிம்களின்

ஏகோபித்த கோரிக்கையாகும்.

*Sri Lanka Muslim Congress
Central Branch
219, Hajiyar Lane
Sammanthurai - 04*

எம். வை. எம். சித்திக்

(விரிவுரையாளர், யாழ் பல்கலைக்கழகம்)

E. L. S.

வெளியீட்டுக் கழகம்

முஸ்லிம் ஸ்தம்பம்

மாண்புமிகு

இணைக்கப்பட்ட

ஆய்வுக்கமிட்டி

Sri Lanka Muslim Congress
Central Branch
219, Hajjya Lane
Sammatturai - 04

மாண்புமிகு

(இணைக்கப்பட்ட)

E. L. S.

மாண்புமிகு

முன்னுரை

1. ஏனைய பிரதேசங்களில் எவ்வாறாயினும், கிழக்கு மாகாணத்தைப் பொறுத்த வரையில், தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் சமூக, பொருளாதார, அரசியல் வாழ்வு முழுவதும் தமிழ் - முஸ்லிம் மக்களிடையேயான உறவிலேயே தங்கியிருக்கின்றது. ஆனால் இவ்வறவு, சிலசக்திகட்கு வெறுப்பை யூட்டி வந்துள்ளது. ஏனெனில், அவர்கள் செய்து வரும் அரசியல் வியாபாரத்தில் பெரும் நட்டத்தை ஏற்படுத்தி வந்த காரணியாக தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் உறவு இருந்தமை தான். ஆனால் இச்சக்திகளை இனங்கண்டு, தமிழ்ப் பேசும் மக்களிடையே உறவினை வளர்ப்பதும், சந்தேகப் பார்வையினை நீக்குவதும் கிழக்கு மாகாணத்திலுள்ள தமிழ் மொழியைத் தாய்மொழியாகக் கொண்ட ஒவ்வொருவரின் தும் கடமையாகும்.

இந்த உண்மையின் அடிப்படையில், கிழக்கில் அம்பாறைத் தொகுதி நீங்கலாக அல்லது அம்பாறைத் தொகுதியுட்பட ஒரு மாகாண சபை உருவாகுமானால் அது, தமிழ்ப் பேசும் மக்களுக்கிடையிலான முடிவில்லாத மோதல்களுக்கு இட்டுச் செல்லக் கூடும் என்ற ஒரு பயம் தான், முஸ்லிம்களைப் பெரும் பான்மையாகக் கொண்ட ஒரு மாகாண சபையினைக் கோருவதற்கு அடிப்படைக் காரணமாகும். எமது கட்சி அரசியல் முறையானது, இந்த இன புரண்பாடுகளை மேலும் தீவிரப்படுத்தக் கூடும். இனப் பிரச்சினையினைத் தீர்ப்பதற்கு அரசு முன் வைக்கும் யோசனை அல்லது தீர்வானது, இனங்களுக்கிடையிலான உறவினை அறுப்பதாகவோ அல்லது இன மோதல்களை வலுப்படுத்துவதாகவோ அமையக்கூடாது.

2. அடுத்ததாக, தற்போதுள்ள எல்லைகளை அடிப்படையாக வைத்து ஒன்பது மாகாண சபைகள் உருவாகுமானால், இரண்டு தமிழ் மக்களைப் பெரும் பான்மையாகக் கொண்ட தமிழ் மாநிலங்களும், ஏழு சிங்களவர்களைப் பெரும் பான்மையாகக் கொண்ட சிங்கள மாகாண சபைகளும் காணப்படும். இந்த நிலையானது, இலங்கையில் முஸ்லிம் இனம் ஒன்று இல்லை என்ற உணர்வை வெளியுலகுக்கு ஏற்படுத்தக்கூடும். தேசிய இனப் பிரச்சினைக்கான எந்தவொருதீர்வும், முஸ்லிம்கள் இலங்கையின் பிரதான இனங்களில் ஒன்று என்ற உண்மையினை ஏற்றுக் கொண்டதாகவே அமைதல் வேண்டும்.

முஸ்லிம்கள் தமிழ்ப் பேசும் மக்களாக இருப்பினும் அவர்கள் இனத்தைப் பொறுத்த வரையில் வேறு பட்டவர்கள் என்ற “வேற்றுமையில் ஒற்றுமை” என்ற தத்துவம் ஏற்றுக் கொள்ளப்படல் வேண்டும். இராமநாதன் காலந்தொட்டு இன்றைய தமிழ்த்தலைவர்கள் அல்லது இளைஞர்கள் வரை முஸ்லிம்கள் தனிப்பட்ட கலாச்சார, பாரம்பரிய, சமய அம்சங்களைக் கொண்ட ஒரு பிரதான இனம் என்ற உண்மை ஏற்றுக் கொள்ளப்படாமையினாலும், முஸ்லிம்களின் அரசியல் உரிமைகளைத் தமிழ்த் தலைவர்கள் அனுபவிக்க முயன்று வந்ததனாலும் தமிழ்ப் பேசும் மக்கள் உறவு தளர்ச்சியடைந்து வந்துள்ளது என்ற உண்மையினை வரலாற்று அனுபவங்களில் இருந்தும், நிகழ்கால நிகழ்வுகளில் இருந்தும் நாம் விளங்கிக் கொள்ளல் வேண்டும்.

3. இலங்கை அரசாங்கம், டிசம்பர் பத்தொன்பது ஆலோசனைகளின்படி, இந்தியாவின் அனுபவத்தை இலங்கையில் புகுத்தப் பார்க்கின்றது. இது விடயத்தில்தான் முஸ்லிம்களும் சரி, தமிழ் மக்களும் சரி மிக ஜாக்கிரதையாக இருத்தல் வேண்டும். இந்தியாவில் அதிகாரப் பரவலாக்கல் செய்யப்பட்டபோது, அல்லது மாநில சபைகள் உருவாக்கப்பட்டபோது தனிப்பட்ட இனங்களின் கலாச்சார பாரம்பரிய தனித்துவங்கள் மதிக்கப்படவில்லை. இதனாலேயே நாகலாந்து, மிஷாராம், அஸ்ஸாம், பஞ்சாப், குஜாராத் ஆகிய மாநிலங்களில் மொழி, இன, மத, கலாச்சாரப் பிரச்சினைகள் அடிக்கடி எழுகின்றன. இந்த அனுபவம் இலங்கையில் ஏற்படக் கூடாது என்பதற்காகவும், முஸ்லிம்களின் தனிப்பட்ட கலாச்சார, பாரம்பரியப் பெறுமதிகள் மதிக்கப்படவேண்டும் என்பதற்காகவுமாவது முஸ்லிம்கள் தமக்கென ஒரு மாகாண சபையினைப் பெற்றுக் கொள்ளுதல் அவசியமாகின்றது.

- எம். வை. எம். சித்திக் -

முஸ்லிம்

மாகாண சபை

பெரும்பாலான இலங்கை முஸ்லிம்களின் கருத்தாக தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசங்களில் உள்ள முஸ்லிம் பிரதேசங்களை இணைத்து ஒரு ஆட்சி அமைப்பினை ஏற்படுத்த வேண்டுமென்பது காணப்படுகின்றது. இவ்வொத்த கருத்தினை பல முஸ்லிம் நிறுவனங்கள் ஜனாதிபதி ஜே. ஆர். ஜெயவர்தனாவிடம் சமர்ப்பித்திருக்கின்றன. உதாரணமாக சிறீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ், அகில இலங்கை முஸ்லிம் லீக், அகில இலங்கை முஸ்லிம் வானிபர் முன்னணி, முஸ்லிம் கவுன்ஸில், கிழக்கிலங்கை முஸ்லிம் முன்னணி, அம்பாரை மாவட்ட பள்ளிவாசல்கள் பேரவை, முஸ்லிம் இயக்கங்களின் கவுன்ஸில் என்பனவற்றை கூறலாம். முன்னாள் முஸ்லிம் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள், கிழக்கின் தற்போதைய முஸ்லிம் பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் ஆகியோரும் இதற்கு முழு ஆதரவினைத் தெரிவித்துள்ளனர். முஸ்லிம்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட ஒரு மாகாண சபை அவசியம் என்ற கருத்து பல பத்திரிகைகளில் கட்டுரைகளாகவும், அறிக்கைகளாகவும் செய்திகளாகவும் வந்துகொண்டிருக்கின்றன.

இதேவேளை, பெரும்பாலான முஸ்லிம்களின் ஏகோபித்த கருத்துக்கட்கு முறறிலும் முரண்பாடான கருத்துக்கள் கொழும்பில் இருந்து வந்து கொண்டிருக்கின்றன. கொழும்புத் தலைமையும், சில முஸ்லிம் இயக்கங்களும் தமது கருத்துக்களை வலியுறுத்துவதற்காகவும், தமது கருத்துக்கள் தான் இலங்கை முஸ்லிம்களின் கருத்துக்கள் என்று மேலிடத்திற்குத் தெரிவிப்பதற்காகவும் பல கருத்தரங்குகள் நடக்கின்றன. அறிக்கைகளும் பத்திரிகைகளில் விடப்படுகின்றன. இக்கருத்துக்களில் முக்கியமான கருத்துக்கள் பின்வருமாறு:

முஸ்லிம்களுக்கென கிழக்கில் முஸ்லிம்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட ஒரு அமைப்பு அல்லது சபை உருவானால், அது ஏனைய பகுதி முஸ்லிம்கட்கும் பாதகமாக அமையும் என்பது ஒரு கருத்து.

மற்றொரு கருத்து என்னவெனில், தேசிய இனப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக அரசாங்கம் என்ன தீர்மானங்களை எடுக்கின்றதோ, அதற்கு ஆதரவு அளிப்பது என்பது ஆகும்.

இவ்விரண்டு கருத்துக்களும் பெரும்பான்மை முஸ்லிம்களின் கருத்துக்களை அல்லது அபிலாஷைகளைப் பிரதிபலிப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஏனென்றால் முஸ்லிம்கட்கென முஸ்லிம்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட ஒரு சபை அமையவேண்டும் என்ற பெரும்பாலான முஸ்லிம்களின் கோரிக்கையானது மூன்று முக்கிய அம்சங்களில் எழுந்ததாகும். அவையாவன:

முதலாவது அம்சம் முஸ்லிம்கள் இந்த நாட்டின் பிரதான தேசிய இனங்களில் ஒன்று என்பதாகும். தேசிய இனப்பிரச்சினைக்கான தீர்வு என்று கூறும்போது, இலங்கையிலுள்ள பிரதான தேசிய இனங்களையும் திருப்திப்படுத்தக் கூடிய தீர்வாகவே எந்தத் தீர்வும் அமைதல் வேண்டும். எனவே வடக்கு, கிழக்கு தொடர்பான எந்தப் பிரச்சினைக்கான தீர்வும், முஸ்லிம்களும் இந்நாட்டின் தேசிய இனங்களில் ஒன்று என்ற உண்மையினையும், வடக்குக் கிழக்குப் பிரதேசம் தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசம் என்ற உண்மையினையும், பூரணமாக ஏற்றுக்கொள்ளாத வகையில் வெற்றியளிக்காது. இதன் வெளிப்படையான உண்மை என்னவெனில் வடக்குக் கிழக்குப் பிரதேசம் தமிழர்களின் பாரம்பரிய பிரதேசம் அல்ல; அது தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசமாகும். அதாவது இரண்டு தமிழ்ப் பேசும் இனங்களின் பாரம்பரிய பிரதேசங்கள் என்பதாகும். வடக்கு, கிழக்கில் வாழுகின்ற தமிழ் மக்களுக்கும் முஸ்லிம் மக்களுக்கும் இடையிலான அடிப்படை முரண்பாடானது கூட இப் பிரதேசம் தமிழர்களின் பாரம்பரிய பிரதேசமா அல்லது தமிழ்ப் பேசும் மக்களின் பாரம்பரிய பிரதேசமா என்பதில் இருந்தே எழுகின்றது.

முஸ்லிம் மக்கள் பிரதான தேசிய இனங்களில் ஒன்று என்பதன் உண்மைப் பொருள் என்னவெனில், ஏனைய இரண்டு பிரதான இனங்களான தமிழ் இனம், சிங்கள இனம் ஆகியவற்றிக்கு என்ன வகையான பிரத்தியேக உரிமைகள் இருக்கின்றனவோ, அவ்வுரிமைகள் யாவும் முஸ்லிம் இனத்திற்கும் உண்டு என்பதாகும். இந்நாட்டிலே சிங்கள மக்கள் குறிப்பிட்ட சில பிரதேசங்களை ஆள நினைப்பது

போல், தமிழ் மக்கள் சில பிரதேசங்களை ஆள நினைப்பது போல், முஸ்லிம்களும் சில பிரதேசங்களை ஆள நினைக்கும் சம உரிமை அவர்கட்கு உண்டு.

(ஆனால் பேரின சமூகம் சிறுபான்மை சமூகங்களை அடக்கி ஆள நினைப்பது போல் எந்த ஒரு இனத்தையும் ஆள்வதற்கு முஸ்லிம் சமூகம் நினைக்கவில்லை.) எனவே இலங்கையில் வாழும் சுமார் பன்னிரண்டு இலட்சம் முஸ்லிம்கட்கும் எங்கேயாவது ஒரு மூலையில் ஒரு சபைவேண்டும். ஏனைய மாகாண சபைகளில் அல்லது மாநில சபையில் முறையே சிங்களவர்கள் அல்லது தமிழர்கள் பெரும் பான்மையாக இருக்கும் வாய்ப்பு இருப்பது போல், முஸ்லிம்களும் ஒரு சபையிலாவது பெரும் பான்மையினராக இருக்க வேண்டும் என்பது இதன் பொருளாகும். எனவே முஸ்லிம்கள் தமது உரிமையினை நிலை நாட்டிக் கொள்வதற்காக ஒரு தனிச்சபை முஸ்லிம்கட்கு அமையவேண்டும் என்ற உண்மை ஏற்றுக் கொள்ளப்படுகின்றது. இலங்கையிலுள்ள எல்லா முஸ்லிம்கட்கும் சார்பாக அல்லது மொத்த சனத்தொகையில் கிட்டத்தட்ட எட்டு வீதத்தினருக்குச் சார்பாக ஒரு சபையினை அமைப்பது ஏனைய பிரதேசங்களை விட கிழக்கு மிகவும் இலகுவானதும், சாத்தியமானதும் என்ற யதார்த்த பூர்வமான உண்மையின் அடிப்படையிலேயே இக்கோரிக்கை இலங்கை முஸ்லிம்களில் பெரும்பாலானோரால் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளது. மொத்த முஸ்லிம்களின் சனத்தொகையில் மூன்றில் இரண்டு பங்கினர் சிங்களப் பிரதேசங்களில் வாழ்ந்தாலும் கூட, அவர்கள் கிழக்கு மாகாணத்தில் முஸ்லிம்கள் வாழ்வதுபோல் அல்லாமல் அங்கும் இங்கும் சிதறி வாழ்கின்றார்கள். ஆனால் கிழக்கு மாகாணத்தில் மட்டுந்தான் குறிப்பிடக் கூடியளவுக்கு முஸ்லிம்கள் ஓரிடத்தில் செறிந்து வாழ்கின்றார்கள். கிழக்கில் உள்ள அம்பாரை மாவட்டத்தை எடுத்துக் கொண்டால் அங்கு மொத்த சனத்தொகையில் 41.6% வீதத்தினர் முஸ்லிம்களாக இருக்கின்றனர்.

அம்பாரை மாவட்டத்தில் பெரும்பான்மையினர் முஸ்லிம்களே! ஆனால் எந்தவொரு சிங்கள மாவட்டத்திலும் இந்தளவு விகித முஸ்லிம்கள் கிடையாது. இதே போல் மாகாண ரீதியாக நோக்கினால் இலங்கையின் ஒன்பது மாகாணங்களிலும் கிழக்கில் மட்டுமே மாகாணத்தில் மொத்த சனத்தொகையின் மூன்றில் ஒரு பங்கினர் முஸ்லிம்களாக

இருக்கின்றனர். எனவேதான் இலங்கை முஸ்லிம்கள் கிழக்கு மாகாணத்தில் முஸ்லிம்கட்கென ஒருசபை அமையவேண்டும் என்ற கருத்தை வலியுறுத்தி வருகின்றனர்.

இரண்டாவது முஸ்லிம்களுக்கென ஒரு சபை வேண்டும் என்ற முஸ்லிம்களின் கோரிக்கையானது தமிழ் மக்களின் உரிமைகளை மதிக்கவேண்டும் என்ற உண்மையின் அடிப்படையிலும் நியாயத்தின் அடிப்படையிலும் எழுந்ததாகும்.

கிழக்கு மாகாணத்தைப் பொறுத்தவரையில் தமிழர்கள் பெரும்பான்மையினர்; அதற்கடுத்தவர்கள் சனத்தொகை அடிப்படையில் முஸ்லிம்கள். இரந்தும் கூட முஸ்லிம்கள் ஆரம்பத்தில் கிழக்கு மாகாணத்தைத் தாங்களே ஆள வேண்டுமெனக் கோரிவந்தனர். ஆனால் பின்னர் முஸ்லிம்கள் தமது கோரிக்கை நியாயமற்றது என்பதை உணரத்தொடங்கினார்கள். கிழக்கு மாகாணத்தை (முழுவதாக) முஸ்லிம்களே ஆளவேண்டும் என்ற கோரிக்கை நியாயமற்றது என்பதை இரண்டு முக்கிய காரணங்களைக் கொண்டு உணரத் தொடங்கினர்.

அவையாவன; ஒன்று, முஸ்லிம்கள் கிழக்கு மாகாணத்தில் சிறுபான்மையினர், தமிழர்கள் பெரும்பான்மையினர் என்ற வெளிப்படையான உண்மை. இரண்டாவது; பல தசாப்தங்களாக தமது உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் தியாகம் செய்து விடுதலைக்காகப் போராடிவருகின்ற ஒரு இனத்தை ஆள நினைப்பது நியாயமா என்ற சிந்தனை பரவலாக எல்லா முஸ்லிம்களிடமும் ஏற்படத் தொடங்கியமை. மேலும் கிழக்கு மாகாணம் முழுவதையும் முஸ்லிம்கள் ஆள்வது என்பது ஒரு சந்தர்ப்பவாத அரசியலினாலேயே முடியும். அதாவது முஸ்லிம்கள் பேரின சமூகத்தவருடன் அல்லது பேரினக் கட்சிகளுடன் சேர்ந்து நின்றால் மட்டுமே முஸ்லிம் பிரதிநிதிகள் ஆதிக்கம் செலுத்தக்கூடிய ஒரு நிலை ஏற்படும். இவ்வகையான சந்தர்ப்பவாத அரசியல், கடந்த காலங்களில் முஸ்லிம்கட்குத் தோல்வியினையே ஏற்படுத்திக் கொடுத்துள்ளது. அறுபதுக்கு மேற்பட்ட தொகுதிகளில் வெற்றி தோல்வியினை நிர்ணயிப்பவர்கள் நாங்கள் என்று மார்தட்டிக் கொள்ளும் முஸ்லிம்கள், தமது சந்தர்ப்பவாத அரசியல் போக்கினால் இன்று தனித்துவமற்று, அங்கீகாரமற்றுக் காணப்படுகின்றனர். இவ்வாறான ஒரு 'தந்திரோபாயம்' முடிவில் தமிழ், முஸ்லிம் மக்களுக்கிடையிலான உறவையும் மோதல்களையும் விரிவடையச் செய்யும் அபாயம் காணப்

படுகின்றது. பிரச்சினையினைத் தீர்ப்பதற்காக முன்வைக்கப் படும் ஆலாசனை அல்லது தீர்வு அப் பிரச்சினையினை வேறு வடிவங்களில் தீவிரப்படுத்துவதாகவே அமையும்.

இதன் அடிப்படையில் முஸ்லிம்கள் நியாயமாகச் சிந்தித்து புத்திசாலித்தனமாகவும், தீர்க்க தரிசனத்துடனும் உருவாக்கிக் கொண்டதுதான் இலங்கை முஸ்லிம்களுக்கென கிழக்கில் முஸ்லிம் சனத்தொகையினை மிகப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட ஒரு சபை அமையவேண்டும் எனும் கோரிக்கையாகும். இந்தக் கோரிக்கையில் தமிழ் மக்கள் சார்பாக விளங்கிக் கொள்ளப்படவேண்டிய இரண்டு முக்கிய விடயங்கள் இருக்கின்றன. அவை; முதலாவது கிழக்கு மாகாணம் முழுவதையும் முஸ்லிம்கள் ஆள நினைக்கவில்லை என்ற முக்கியமான அம்சமாகும்.

இரண்டாவது, வடக்கு கிழக்கு இணைப்பை முஸ்லிம்கள் எதிர்க்கவில்லை என்பதும், வடக்கு கிழக்கு இணைப்பை முஸ்லிம்கள் நிபந்தனையுடன் ஏற்றுக்கொள்கின்றார்கள் என்பதும் ஆகும். அதாவது கிழக்கிலுள்ள முஸ்லிம் பிரதேசங்களை இணைத்து முஸ்லிம்களைப் பெரும் பான்மையாகக் கொண்ட ஒரு சபையினை அமைக்கக்கோரும் கோரிக்கைக்கு தமிழ் மக்கள் ஆதரவு அளிப்பார்களேயானால் வடக்குடன் கிழக்கில் உள்ள தமிழ்ப் பிரதேசங்களை இணைத்து ஒரு தமிழ் மாநில சபையினை அமைக்கும் கோரிக்கைக்கு முஸ்லிம்கள் முழு ஆதரவினைத் தருவார்கள். சுருக்கமாகச் சொன்னால் வடக்கு கிழக்கு இணைப்புக்கு முஸ்லிம்கள் முட்டுக்கட்டையாக இருக்கமாட்டார்கள் என்பதாகும்.

இந்த இரண்டு முக்கிய உண்மைகளையும் மிகத் தெளிவாக தமிழ் மக்கள் மத்தியில் முன்வைக்காமையும், அதனால் முஸ்லிம்களின் கோரிக்கையினைத் தமிழ் மக்கள் தெளிவாக விளங்கிக் கொள்ளாமையும், சில கசப்புணர்வுகளை தமிழ் மக்கள் மத்தியில் முஸ்லிம்களுக்கெதிராக வளர்த்து வருகின்றன.

முஸ்லிம்களுக்கென தனியான ஒரு ஆட்சியமைப்பு கிழக்கில் வேண்டும் எனும் முஸ்லிம்களின் கோரிக்கை எழுவதற்கு மூன்றாவது முக்கிய அம்சமாகக் காணப்படுவது தமிழ் மக்கள் மீது முஸ்லிம்களுக்கு ஏற்பட்ட ஒரு வகையான நம்பிக்கையாகும். அதாவது தமிழ் மக்கள் 'தாம் இன்னொரு தேசிய இனத்தினால் ஆளப்படக்கூடாது; தாம்

விடுதலை பெறவேண்டும்; தம்மைத் தாமே ஆளவேண்டும்' என்ற தாகத்துடன் தான் போராடி வருகின்றார்கள். எனவே அவர்கள் இன்றொரு சிறுபான்மை தேசிய இனத்தை (முஸ்லிம்களை) ஆள நினைக்க மாட்டார்கள். முஸ்லிம்களும் பிறரை ஆள நினைக்காமல், தம்மைத் தாம் ஆள நினைக்கும் கோரிக்கை மிக நியாயமானது என்பதனால் அவர்கள் (தமிழ் மக்கள்) ஏற்றுக்கொள்வார்கள்; அதற்கு ஆதரவு அளிப்பார்கள் என்ற நம்பிக்கையின் அடிப்படையிலேயே தமக்கென ஒரு சபை முஸ்லிம்களைப் பெரும்பான்மையினராகக் கொண்ட பிரதேசங்களை உள்ளடக்கியதாக அமைதல் வேண்டும் எனும் கோரிக்கையினை முன்வைத்தார்கள். தமிழ் மக்கள் மீதான முஸ்லிம்களின் நம்பிக்கை வலிமையடைவதற்கு 1956 ஆம் வருடத்தை திருமலை மகாநாட்டில் 'முஸ்லிம்கள் விரும்பினால் அவர்களுக்கென்று ஒரு மாநில அரசு என்றும் 1964 ஆகஸ்ட் 23ல் திருமலையில் கூட்டிய தமிழரசுக் கட்சிகள் ஒன்பதாவது மாநாட்டில் இலங்கையில் ஒரு சுயாட்சித் தமிழரசும், ஒரு முஸ்லிம் அரசும் அமையவேண்டும்' என்றும் தமிழ்த் தலைவர்களால் எடுக்கப்பட்ட தீர்மானங்களும் கிழக்கில் இருந்து பெரும்பாலான முஸ்லிம் பிரதிநிதிகள் பாராளுமன்றத்திற்குச் செல்வதற்கு தமிழரசுக் கட்சியினரே வாய்ப்பினை ஆரம்ப காலங்களில் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தார்கள் என்ற மிக வெளிப்படையான வரலாற்று உண்மையும் காரணங்களாக இருந்தன. முன்னைய காலங்களில் முஸ்லிம்கட்கென ஒரு அரசு அமையவேண்டுமென்று வலியுறுத்திய தமிழ் மக்கள் சார்பான தமிழ்த் தலைவர்கள், முஸ்லிம்கள் தமது பிரதேசங்களை மட்டும் இணைத்து ஒரு முஸ்லிம் பெரும்பான்மை மாகாண சபையினைக் கோருவதை எதிர்ப்பார்கள் என்று எண்ணுவதற்கு இடமில்லாமல் இருந்தது. உண்மையில் முஸ்லிம்கள் நம்பியதுபோல் அவர்கள் முஸ்லிம்களின் கோரிக்கைகளை எதிர்க்கவில்லை.

எனவே முஸ்லிம்களின் தமக்கென ஒரு சபை வேண்டும் எனும் கோரிக்கையானது, முஸ்லிம்கள் தமது தனித்துவத்தைப் பேணிப் பாதுகாத்துக் கொள்ளல், தமிழ் மக்களின் அடிப்படை உரிமைகளை மதித்தல், தமிழ் மக்கள் மீதான நம்பிக்கை என்பனவற்றின் அடிப்படையில் எழுந்ததாகும்.

பெரும்பாலான முஸ்லிம்களின் ஆதரவினைப் பெற்றுக் கொள்ள முடியாத 'கொழும்புத் தலைமை'யின் கருத்துக்களை நோக்கும்போது அவை யதார்த்த பூர்வமற்றவையாக அல்லது உண்மைக்குப் புறம்பானவையாகக் காணப்படுகின்றன. முஸ்லிம்கட்கென கிழக்கில் முஸ்லிம்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்ட ஒரு சபை உருவானால் அது ஏனைய பகுதி முஸ்லிம்களின் நலன்களுக்குப் பாதகமாக அமையும் எனும் 'கொழும்புத் தலைமை'யின் கருத்தானது யதார்த்த பூர்வமற்றதாகும். அத்துடன் கோரப்படும் முஸ்லிம் பெரும்பான்மை சபையானது கிழக்கு மாகாண முஸ்லிம்களை மட்டும் 'பிரதிநிதித்துவப்படுத்தும்' ஒரு சபையாக மட்டுமன்றி அது இலங்கை முஸ்லிம்கள் அனைவருக்கும் உரிய சபை என்ற உண்மை புரிந்து கொள்ளப்படாமலும், மறுப்பான கருத்துக்கள் 'தெற்கில்' அல்லது கொழும்பில் இருந்து உதயமாகின்றன. ஏனென்றால், கிழக்கு மாகாண முஸ்லிம்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாத்துக்கொள்ளும் அதே வேளை, ஏனைய பகுதிகளில் வாழும் முஸ்லிம்களின் உரிமைகளையும் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்காகவும், அவர்களுக்காகக் குரல் கொடுப்பதற்காகவுமே முஸ்லிம்களுக்கென ஒரு சபை அமைய வேண்டும் என்ற கோரிக்கையினை முஸ்லிம்கள் முன்வைத்திருக்கின்றனர்.

எதிரீகாலத்தில் எல்லா வகையான தேர்தல்களும் நடைமுறைப்படுத்தப்படவிருக்கும் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையின் கீழ் மாவட்ட ரீதியாகவே நடைபெறப்போகின்றன. அப்போது அம்பாரை மாவட்டத்தில் இருந்து மட்டுமே முஸ்லிம்கள் சார்பான பிரதிநிதிகளைத் தெரிவு செய்யக்கூடியதாக இருக்கும். இச்சந்தர்ப்பத்தில் அம்பாரை மாவட்டத்தில் உள்ள எல்லா முஸ்லிம்களும் சேர்ந்து ஒரே கட்சிக்கு வாக்களித்தாலுங் கூட இன்று அம்பாரை மாவட்டத்திலுள்ள மூன்று முஸ்லிம் பிரதிநிதிகளைப் பெற்றுக் கொள்வது சாத்தியமற்றதாகவே இருக்கும். இவ் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறையுடன் அரசாங்கத்தின் மிகத்தீவிரமான சிங்களக் குடியேற்றக் கொள்கை, பிரதேச இணைப்பு, காணிச் சுவீகரிப்பு, புனித பிரதேச பிரகடனம் வீடமைப்புத் திட்டங்கள் என்பன அம்பாரை மாவட்ட முஸ்லிம்களின் பிரதிநிதித்துவத்தை மேலும் வலுவிழக்கச் செய்துவிடும். இப்பிரதி கூலங்கள் யாவற்றினதும் பாதிப்புக்களை இயன்றளவு குறைத்துக் கொள்வதற்காக கிழக்கு மாகாண மட்டத்திலாவது முஸ்லிம்கள் யாவரும் ஒரு அமைப்பின்

கீழ் உள்ளடக்கப்படுவது மிக அவசியமானது என உணரப்
 பட்டது. அறிமுகப் படுத்தப்படவுள்ள விகிதாசாரப் பிரதி
 நிதித்துவ முறையானது ஒரு புதிய சிறிய கட்சி (உதாரண
 மாக சிறிலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ்) வளர்ச்சியடைந்து,
 அது ஒரு தேசியக் கட்சியாக வளர்ச்சியடைவதற்கும், சில
 பிரதி நிதிகளைப் பாராளுமன்றத்திற்கு அனுப்புவதற்கும்
 பெரும் தடையாக இருக்கப் போகின்றது. எனவே கீழ்க்கு
 மாகாண முஸ்லிம்களில் பெரும் பாலானோரை ஒரு சபை
 யின் கீழ் கொண்டு வருவதன் மூலம் விகிதாசாரப் பிரதி
 நிதித்துவ முறையினால் ஏற்படவிருக்கும் தீமைகளின் தீவிரத்
 தைக் குறைத்துக் கொள்ளவும், ஒரு தேசிய முஸ்லிம் கட்சி
 வளர்ச்சியடையும் வாய்ப்பை ஏற்படுத்தவும், முஸ்லிம்கள்
 தாம் ஒரு பிரதேசத்தை ஆளும் உரிமையினை, ஏனைய இரண்டு
 இனங்களைப்போல், உடையவர்கள் எனும் உணர்வை மிக
 உறுதியான முறையில் ஏற்படுத்துவதற்கும் முடியும் எனக்
 கருதப்படுகின்றது. இதன் மூலம் எமது பிரதேசங்களைப்
 பாதுகாத்துக்கொள்ளவும், எமது உரிமைகளுக்காகப் போரா
 டவும், எமது தனித்துவத்தைப் பேணிக்கொள்ளவும், ஏனைய
 சமூகங்கட்குச் சமமான அங்கீகாரத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள
 வும் முடியும். இவ்வாறு தேசிய பேரினக் கட்சிகளில் இருந்து
 சுதந்திரமாக விடுபட்டு ஒரு தேசிய முஸ்லிம் கட்சியின் கீழ்
 முஸ்லிம்கள் யாவரும் ஒன்றுபடும் போது கீழ்க்கு மாகாண
 முஸ்லிம்களின் உரிமைகட்காக மட்டுமன்றி ஏனைய பிரதேச
 முஸ்லிம்களின் உரிமைகட்காகவும் குரல்கொடுக்கவும் போரா
 டவும் ஒரு வாய்ப்பினை ஏற்படுத்திக் கொடுக்கும். இதனை
 ஏன் இன்று பேரினவாதக் கட்சிகளில் தங்கியிருக்கும் எமது
 தலைவர்கள் முஸ்லிம்களின் உரிமைகளுக்காகக் குரல்கொடுக்க
 முடியாமல் உள்ளது என்ற உண்மையின் அடிப்படையில்
 விளங்கிக் கொள்ளப்படுதல் வேண்டும். ஏனெனில் முஸ்லிம்
 களுக்கு ஏதும் அநியாயம் ஏற்படும்போது அல்லது முஸ்லிம்
 களின் உரிமை மறுக்கப்படும்போது அதற்காக எமது முஸ்
 லிம் 'தலைவர்கள்' குரல் கொடுப்பார்களாயின் அக் குரல்
 ஏதோ ஒரு வகையில் பேரின சமூகத்தவர்களுக்கும், பேரினக்
 கட்சிகளுக்கும் எதிரான குரலாகவே அமைகின்றது. அவ்
 வாறு பேரின சமூகத்திற்கு எதிரான குரலாக எமது 'தலை
 வர்களின்' குரல் அமையும் போது, எமது தலைவர்கள் அவர்
 களது வாக்காளர்களான பேரின மக்களினதும், பேரினக்
 கட்சிகளின் அவர்களது எஜமானர்களினதும் செல்வாக்கை
 இழக்கலாம். இதனால் தமது பிரதிநிதித்துவத்தையோ அல்
 லது எதிர்காலத்தில் விகிதாசாரப் பிரதிநிதித்துவ முறைப்

பட்டியலில் இடம் பெறும் வாய்ப்பை இழக்கலாம். ஆனால் கிழக்கில் முஸ்லிம்களைப் பெரும்பான்மையாகக் கொண்டு அமையும் கவுன்சிலின் தலைமையானது எதிர்காலத்தில் (ஆரம்பத்தில் அமையவிருக்கும் கவுன்சிலின் இது சாத்திய மில்லாமற் போனாலுங்கூட) எந்தப் பேரினக் கட்சியிலோ அல்லது பேரின சமுதாயத்திலோ தங்கியிராது தனது சொந்தக் கட்சியிலும், சொந்த மக்களிலும் தங்கியிருக்கும் ஒரு நிலை ஏற்படுமாயின், கிழக்கு மாகாண முஸ்லிம்களுக்காக மட்டுமன்றி, ஏனைய பிரதேசங்களில் வாழும் முஸ்லிம்களுக்கு ஏதும் அநியாயங்கள் நடைபெறும் போது அவர்களுக்காகவும் குரல் கொடுக்கக் கூடியதாக இருக்கும். இவ்வாறு ஏனைய பகுதி முஸ்லிம் மக்களின் உரிமைகளுக்காக கிழக்கு முஸ்லிம் தலைமையானது குரல் கொடுத்தமபோது அது பேரின சமூகத்திற்குப் பாதகமாக இருப்பினும், அது கிழக்கு முஸ்லிம் தலைமையினையோ அல்லது அதன் அங்கத்துவத்தையோ பாதிக்காது. இது முஸ்லிம்கள் இலங்கைத் தமிழ் மக்களிடம் இருந்தும், இந்தியத் தமிழ் மக்களிடம் இருந்தும் கற்றுக் கொண்ட ஒரு வரலாற்றுப் பாடமாகும். தமிழ் மக்கள், இந்தியத் தமிழர்களாக இருந்தாலென்ன இலங்கைத் தமிழர்களாக இருந்தாலென்ன அவர்களுக்கென பொருத்தமான ஒரு தலைமையினைக் கொண்டிருக்கின்றனர். இப்பொருத்தமான, தனது மக்களுக்காகக் குரல் கொடுக்கக் கூடிய தலைமை ஏற்படுவதற்குக் காரணம் அவர்களுக்கென தனிப்பட்ட அரசியற் கட்சி இருந்தமை. (தெளிவான கொள்கைகளுடன்) அவர்களுக்கென தனிப்பட்ட அரசியற் கட்சி உருவாவதற்கு அவர்களுக்கென ஒரு பிரதேசம் இருந்தமை தான் அடிப்படைக் காரணம். எனவேதான் முஸ்லிம்களும், முஸ்லிம் பெரும்பான்மை மாகாண சபையொன்றினை உருவாக்குவதன் மூலம் தமக்கென ஒரு பிரதேசத்தை உருவாக்கி, அதன் மூலம் ஒரு கட்சியினை உருவாக்கி, அதன் மூலமாக ஒரு பொருத்தமான தலைமையினை உருவாக்கிக் கொள்ள முடியும்.

பேரினக் கட்சிகளில் தங்கியிருப்பதனால் முஸ்லிம்கள் தமது உரிமைகளுக்காக வாய்திறக்க முடியாது என்பதையும் அது சொந்தப் பிரதேசத்தில் இருந்து, சொந்தக் கட்சியில் இருந்து உருவாகும் தலைமையினால் தான் முடியும் என்பதையும், கடந்த காலங்களில் இரண்டு பேரின அரசாங்கங்களின் போதும் முஸ்லிம்களுக்கு நடந்த பிரதான அநியாயங்கள் ஒவ்வொன்றின் போது - எமது தலைவர்களால் குரல் கொடுக்க

முடியாமல் இருந்தது என்பதை உதாரணங்களாகக் கொண்டு விளக்கமுடியும். சிறிலங்கா சுதந்திரக்கட்சி ஆட்சியில் இருந்த போது 1973 ஆம் ஆண்டு புத்தளத்தில் ஏற்பட்ட இரத்தக் களரியில் முஸ்லிம்களின் புனித பள்ளி வாயலுள் வைத்து பேரின சமூகத்து படைகளினால் ஒன்பது முஸ்லிம்கள் சுட்டுக் கொல்லப்பட்டபோது, அன்று முஸ்லிம்களின் தலைவர் எனக் கருதப்பட்ட அஹ்ஹாஜ் டாக்டர் பதியுதீன் மஹ்மூத் அவர்களால் கூட குரல் கொடுக்க முடியாமல் இருந்தது. அன்றைய தமிழ் மக்களின் தலைவர் எனவும், தந்தை எனவும் கருதப்பட்ட எஸ். ஜே. வி. செல்வநாயகம் அவர்கள் தான் இக்கொடுமைக் கெதிராகக் குரல் கொடுத்தார்கள். இதேபோல் தற்பொழுதுள்ள ஐக்கிய தேசியக் கட்சியின் ஆட்சி காலத்தின்போது, 1982 இல் காலியில் ஏற்பட்ட சிங்கள - முஸ்லிம் இனக் கலவரத்தின்போது பல நூற்றுக் கணக்கான முஸ்லிம்கள் பாதிக்கப்பட்டிருந்தும் கூட எமது சமூகத்தினர் சார்பாகவுள்ள எம். எச். முஹம்மது, ஏ. சி. எஸ். ஹமீட் உட்பட பன்னிரண்டு பிரதிநிதிகளாலும் குரல் கொடுக்க முடியவில்லை. இக் கொடுமைக்கும் எதிராக அ. அமிர்தலிங்கம் அவர்களே குரல் கொடுத்து நிவாரணம் பெற்றுக் கொடுக்க முனைந்தார். இக்கால கட்டங்களில் அமிர் தலிங்கமும், செல்வநாயகமும் எந்தப் பேரினக் கட்சியினதும் தரக்களாக இருக்கவில்லை என்பதும், அவர்கள் தமது சொந்த மக்களினால், சொந்தப் பிரதேசத்தில் இருந்து, சொந்தக் கட்சி மூலம் தெரிவு செய்யப்பட்டார்கள் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது. இந்த அம்சங்களைக் கொண்ட தொண்டமானும் இன்று தனது மக்களின் உரிமைகளை வென்றெடுத்து தனித்துவத்துடனும், அங்கீகாரத்துடனும் திகழ்வதைக் காணமுடியும். எனவே கிழக்கு மாகாணத்தில் முஸ்லிம்களுக்கென முஸ்லிம் பிரதேசங்களையும், மக்களையும் உள்ளடக்கிய ஒரு சபை அமைதல் கிழக்கு மாகாண முஸ்லிம்களின் உரிமைகளை எவ்வாறு பாதுகாக்க முடியுமோ அதேபோல ஏனைய பகுதி முஸ்லிம்களின் உரிமைகளையும் பாதுகாக்க முடியும் என்பது மட்டுமல்ல, கிழக்கு மாகாணத்தில் அச்சபை மூலம் உருவாகும் ஒரு தலைமையினால் மட்டுந்தான் சிங்களப் பகுதிகளில் உள்ள முஸ்லிம்களின் உரிமைகளைப் பாதுகாக்க முடியும் என்பது ஆழ்ந்த உண்மையாகும். வரலாறு முஸ்லிம்களுக்குக் கற்றுத்தந்த பாடம் என்ன வெனில், எமது இன்றைய அல்லது கடந்த காலத் தலைமைகளினால் எமது உரிமைகளையும், தனித்துவத்தையும் நிலைநாட்டிக்கொள்ள முடியாமற் போய்விட்டது அல்லது அதைச் செய்ய அதனால் முடியாது என்பதாகும்.

முஸ்லிம்களியினதும், முஸ்லிம் இயக்கங்களியினதும் 'முஸ்லிம் பெரும்பான்மை மாகாணசபை' யோசனைக்கு அமிர்கலிங்கம் முதலியோர் ஆதரவு தெரிவித்துள்ளனர். போராளிகளும் மறுப்பறிக்கைகள் எதனையும் இதற்கெதிராக வெளியிடவில்லை. ஆனால் கொழும்பிலுள்ள முஸ்லிம்களின் 'தலைவர்' ஒருவரும், சில (ஒரு சில) இயக்கங்களும் (கொழும்பில் உள்ளவை) இந்த யோசனைக்கு மறுப்புத் தெரிவித்துள்ளதுடன், தொடர்ச்சியாக அறிக்கைகளும் வருகின்றன. உண்மையில், மேற்படி யோசனையானது ஏனைய பகுதி முஸ்லிம்களைப் பாதிக்கும் எனக் கூறும் மேற்படி 'தலைவரும்', இயக்கங்களும், தமது வாதத்திற்குச் சார்பான விளக்கங்களை அளிப்பதற்குப் பதிலாக, முஸ்லிம் பெரும்பான்மை மாகாணம் ஒன்று சாத்தியமில்லை என்பதற்கான விளக்கங்களையும், புள்ளி விபரங்களையுமே முன் வைக்கின்றனர். இவ்விளக்கங்கள் யாவும், பரந்த அறிவுடனும், தீர்க்கதரிசனத்துடனும் முன் வைக்கப்பட்டுள்ளதாகத் தெரியவில்லை.

முஸ்லிம் மாகாண சபை சாத்தியம் இல்லை என்பதற்கு முன் வைக்கப்படும் வாதங்களில் ஒன்று, கோரப்படும் முஸ்லிம் மாகாண சபை நிலரீதியாக ஒன்றினையவில்லை என்பதாகும். அதாவது கல்முனைத் தொகுதி, சம்மாந்துறைத் தொகுதி, பொத்துவில் தொகுதி, அம்பாரைத் தொகுதியில் ஒரு பகுதி ஆகியவற்றை உள்ளடக்கிய ஒன்பது உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகள் (வேவகம்பத்து தெற்கு, லாகுகல, பொத்துவில், திருக்கோவில், அக்கரைப்பற்று, அட்டானைச்சேனை, நிந்தலூர், கரைவாகுப்பற்று, சம்மாந்துறைப்பற்று) மட்டுமே நில ரீதியாக இணைந்துள்ளன. ஏனைய முஸ்லிம் பிரதேசங்களான காத்தான்குடி, ஏறூலூர், வாழைச்சேனை, ஓட்டமாவடி முகலிய மட்டக்களப்பு மாவட்டத்தில் உள்ளவையும், மூதூர், கிண்ணியா, தோப்பூர், தம்பலகாமம் முதலிய திருகோணமலை மாவட்டத்தில் உள்ள பிரதேசங்களும் நில ரீதியாக இணையவில்லை என்றும் கூறப்படுகின்றது. ஆனால் இவ்வாதம் வலிமையற்றது. ஏனெனில், ஒரு நிர்வாக அமைப்பை ஏற்படுத்துவதற்கு அந்நிர்வாகத்திற்குட்பட்ட பிரதேசங்கள் நில ரீதியாக இணைக்கப்பட வேண்டியது அவசியமில்லை. 'இணைப்பு' என்பதில் நிர்வாகமும், உரிமைகளும் இணைக்கப்படுதல் மட்டுமே மிக அடிப்படைத் தேவைகளாகும். இவ்வகையான இணைப்பு, அரசாங்கத்தின் தற்போதைய ஆலோசனைகளில் அடங்கியுள்ள சில விடயங்கள் மீது உடன்பாடுடையதாகவும் காணப்படுகின்றது. நிர்வாகத்தைச் சீர்திருத்துவதற்காக

அரசாங்கம் அடிமட்டத்தில் உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகள் ரீதியாக அதிகாரத்தை பரவலாக்கி பின்னர் உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகளை மாவட்ட ரீதியாக இணைத்து மாவட்ட மட்டத்திலான ஒரு அமைப்பை உருவாக்கி, ஒரு மாகாணத்திற்குட்பட்ட மாவட்டங்களை இணைப்பதன் மூலம் மாகாணசபைகளை உருவாக்க இருக்கின்றது. எனவே மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலும், திருகோணமலை மாவட்டத்திலும் உள்ள மேற்படி முஸ்லிம் பிரதேசங்களை மீள வரையறுத்து, ஒவ்வொரு பிரதேசங்களிலும் ஒவ்வொரு முஸ்லிம் பெரும்பான்மை உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகளை அமைத்து, அவ்வுதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகளை மேற்குறிப்பிட்ட அம்பாரை மாவட்டத்திலுள்ள 9 உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகளுடன் இணைப்பதன் மூலம் ஒரு முஸ்லிம் பெரும்பான்மை மாகாண சபையினை உருவாக்கக் கோருவது இலகுவானது. மேற்படி உதவி அரசாங்க அதிபர் பிரிவுகள் ஒவ்வொன்றிலும் இருந்து ஒவ்வொருவர் தெரிவு செய்யப்பட்டவகையில் மாகாண சபைக்குரிய ஆளுநர் சபையினை அமைத்துக் கொள்ள முடியும். மேற்படி நில ரீதியற்ற இணைப்பு புதியதும், சாத்தியமற்றதும் அல்ல. இவ்வகை இணைப்பு வேறு நாடுகளில் காணப்படுகின்றது. நிர்வாகமும் சிறந்த முறையில் அவற்றால் நடைமுறைப்படுத்தப்படுகின்றது. உதாரணமாக எமது அண்டைய நாடான இந்தியாவில் பாண்டிச்சேரி எனும் யூனியன் பிரதேசமானது; கேரளம், தமிழ்நாடு, ஆந்திரா ஆகிய மூன்று மொழி பேசுகின்ற மாநிலங்களில் இருந்து பிரிக்கப்பட்ட, தெரிவு செய்யப்பட்ட பல நிலப்பிரிவுகளை உள்ளடக்கியது என ஜனாப். எம். ஐ. எம். மொஹிதன் குறிப்பிடுகின்றார். இன்னொரு முக்கிய விடயம் என்னவெனில், திருகோணமலை மாவட்டத்திலும், மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலும் உள்ள முஸ்லிம் பிரதேசங்கள், அம்பாரை மாவட்டத்தில் உள்ள முஸ்லிம் பிரதேசங்களில் இருந்து நூறு மைல்கட்குட்பட்டவைதான். ஆனால், இன்றைய பாராளுமன்றம் அமைந்துள்ள ஸ்ரீ ஜயவர்தனபுரவில் இருந்து இருநூறு மைல்களுக்கு அப்பாற்பட்ட பிரதேசங்களில் இருந்து தெரிவு செய்யப்பட்ட பிரதிநிதிகள் அப்பாரளுமன்றத்தில் அங்கம் வகிக்கவில்லையா? உதாரணமாக மொனராகலையும், ஸ்ரீ ஜயவர்தனபுரவும் நிலத்தால் இணைக்கப்பட்டுள்ளனவா? நிர்வாக இணைப்புக்கு நில இணைப்பு அத்தியாவசியமற்றதொன்றாகும்.

முஸ்லீம் பெரும்பான்மை மாகாண சபையினை எதிர்ப்பவர்களின் இன்னொரு வாதம் என்னவெனில், முஸ்லிம்கள் குறிப்பிடும் பிரதேசமானது மிகச் சிறியதொரு பரப்பளவைக் கொண்டதாகும் என்பது. முஸ்லிம்கள் கோரும் பிரதேசமானது சில நாடுகளின் பரப்பளவைவிட பன்மடங்கு கூடியது என்பது இவர்கட்குத் தெரியாதா? 226 சதுரமைல் பரப்பளவினைக் கொண்டதாக சிங்கப்பூர் அமைந்துள்ளது. ஹொங்கொங் அதனைவிடக் குறைந்த பரப்பளவுடையதாகும். ஆனால், முஸ்லிம்கள் குறிப்பிடும் பிரதேசமானது 1276 சதுரமைல் நிலப்பரப்பினைக் கொண்டதாகும். ஒரு நாடு 226 சதுரமைல் பரப்பளவைக் கொண்டிருக்க முடியுமாயின் ஒரு மாகாண சபை 1276 சதுரமைல் பரப்பளவு நிலத்தினைக் கொண்டிருக்க முடியாதா? மேலும் 1276 சதுரமைல் பரப்பளவைக் கொண்ட பல மாகாணங்கள் இலங்கையில் தற்பொழுது காணப்படுகின்றன என்பதும் இங்கு சுட்டிக்காட்டப்பட வேண்டியதாகும். மேலும் சிங்கப்பூர், ஹொங்கொங்கினைவிட, முஸ்லிம்கள் கோரும் பிரதேசமானது இயற்கை வளத்தைப் பொறுத்தவரையிலும் பன்மடங்கு அதிகமானதாகும்.

எனவே, முஸ்லீம் பெரும்பான்மை மாகாண சபைக் கோரிக்கைக்கு எதிராக முன்வைக்கப்பட்ட இரண்டு முக்கிய வாதங்களும் வலிமையற்றவையாகும்.

'கொழும்புத் தலைமையினால் முன் வைக்கப்படும் அல்லது கூறப்படும் இன்னொரு கருத்து என்னவெனில், 'தேசிய இனப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக அரசாங்கம் என்ன தீர்மானங்களை எடுக்கின்றதோ, அதற்கு முட்டுக்கட்டையாக இருப்பதில்லை' என்பதாகும். இக் கருத்தானது மேற்படி தலைமை முஸ்லிம்களின் உரிமைபற்றி உணராமல் இருப்பதையும், இன்னொரு சிறுபான்மை இனத்தின் (தமிழ் சமூகம்) உரிமையினை மதிக்காமல் இருப்பதையுமே வெளிப்படுத்துகின்றது. இது ஒரு சரணாகதிவாதம் அல்லது அடிமை வாதமாகும். தனது உரிமையினை உணராத சமூகமோ அல்லது இன்னொரு இனத்தின் உரிமையை மதிக்காத சமூகமோ எந்தப் போராட்டத்திலும் வெற்றி அடைய முடியாது. இலங்கை அரசாங்கமானது இனப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்காக பின்வரும் இரண்டு வகையான மாற்றுத் தீர்வுகளில் ஒன்றை இறுதியாக முன்வைக்கிறது எனக் கருதிக் கொள்வோம்:-

1. மாகாண சபை யோசனையை தற்போதைய எல்லை களையே அடிப்படையாக வைத்து இன்னும் சில அதிகாரங்களைப் பரவலாக்கி நடைமுறைப்படுத்துதல். அல்லது;

2. அம்பாரைத் தொகுதியினை ஊவா மாகாணத்துடன் இணைத்துவிட்டு, மட்டக்களப்பு, திருகோணமலை, அம்பாரை மாவட்டங்களை வட மாகாணத்துடன் இணைத்து ஒரு மாநில சபையினை அமைத்தல்.

இம் மாற்றுத் தீர்வுகள் எதிலும் (அல்லது ஊவா மாகாணத்திலும்) முஸ்லிம்கட்கு எந்தவொரு மாகாண அல்லது மாநில சபையிலும் குறிப்பிடக்கூடிய அதிகாரம் இருக்க மாட்டாது என்பது வெளிப்படை. அவ்வாறாயின், இம் மாற்றுத் தீர்வுகளில் எதனை அரசாங்கம் முன்வைத்தாலும் ஏற்றுக்கொள்வது என்ற கருத்தை முன் வைப்பவர்கள், முஸ்லிம்களின் உரிமையினை, அவர்களும் ஏனைய இனங்களைப் போல் ஆளும் உரிமை உடையவர்கள் என்பதை உணராதவர்கள் என்றுதான் தென்படுகின்றது. மேலும் இவர்கள் அரசாங்கத்தையும், பேரின சமூகத்தவர்களையும் திருப்திப்படுத்தி அதன் மூலம் சில இலாபங்களைச் சம்பாதிக்க முனைவதாகத் தென்படும் அதேவேளை; மறுசாரார் ஏதோ ஒரு வகையான பயத்தினால் இக்கருத்தை வேறு கோணத்தில் முன்வைப்பதாகத் தோன்றுகின்றது.

எனவேதான் முஸ்லிம்களின் கோரிக்கையானது 'மொட்டையான'தாக இல்லாமல் வெளிப்படையானதாகவும், தெளிவானதாகவும், உறுதியானதாகவும், நியாயமானதாகவும், தீர்க்கதரிசனத்துடனானதாகவும், சிந்தனைபூர்வமானதாகவும் இருத்தல் வேண்டும்.

முஸ்லிம்களின் கோரிக்கையானது வடக்கு - கிழக்கு இணைந்த மொழிவாரி மாநிலத்தினுள் ஒரு முஸ்லிம் பெரும்பான்மை மாகாண சபை அமைதல் வேண்டும் என்பதாகவே இருக்கவேண்டும். இவ் முஸ்லிம் பெரும்பான்மை மாகாண சபையினுள் மன்னார் மாவட்டத்தில் உள்ள முசலி, எருக்கலம், சீட்டி முதலிய முஸ்லிம் பிரதேசங்களையும் உள்ளடக்க வேண்டி வரலாம்.

இதுதவிர எந்தவொரு மாற்று யோசனையும் கிழக்கு மாகாண முஸ்லிம்கட்கும், ஏனைய பிரதேச முஸ்லிம்கட்கும் பாதகமாக அமைவதுடன், இனப்பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதற்குப் பதிலாக அதனை மேலும் தீவிரப்படுத்தி இனங்களுக்கிடையே மோதல்களை வலுப்படுத்தும்!

ചുവടെ വിനിയോഗിക്കുക കല്പന.